
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt Innen mandag aften. — Manuskript Innen fredag aften.

INNHold: Ved det nye år... — Den katolske presse i England. — Kongens besøk. — Utenlandske etterretninger. — Festtalen ved juletreffesten.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

Ved det nye år . . .

Viserne på uret foran mig nærmer sig midnatt. Alt er stille omkring. Stillheten blir bare av og til avbrutt av sporvognens tunge, ensformige gang. Stillheten er ofte mere veltalende enn en preken. Har ikke konsekrasjonens stillhet sitt eget sprog? Er det ikke i stillheten at Gud taler til oss? Hvad driver det moderne menneske så langt bort fra sitt ophav, fra Gud? Er det i grunnen ikke mangel på stille stunder som får ham til å glemme å tenke på jordelivets betydning og mål? Man drives fra den ene sensasjon til den annen, og stadig krever våre sanser mere, helt til stillheten «tilfeldigvis» en vakker dag faller over en og sjelens dypeste ønsker får lov til å komme frem og vise at man er skapt til noget annet enn det dagligdagse, til noget annet enn filmer og selskaper.

Uret foran mig går sin gang. I stillheten taler det sitt faste sprog, som det er godt å lytte til. Det er en god og vis rådgiver. Dets tale er ikke så banal som så mange andres. Skjønt bestemt til å angi tiden, taler det ofte om det evige og vekker samvittigheten. Det gjør oss oppmerksom på *tiden*. Tiden er som et pengestykke som Gud gir oss og som vi enten kan kjøpe oss en himmel for, eller noget annet som nutidsmennesker ikke lenger ønsker å høre tale om, men som derfor slett ikke opphører å bestå. Siden dette pengestykke har en sådan verdi for oss, kommer det an på å benytte det vel, ti hvert menneske pleier bare å få *ett* sådant pengestykke. Klokken, tiden, går sin uforstyrrelige gang, og med den forgår alt som ikke lar sig forene med vårt livs evige oppgave. «Vanitas vanitum», sa den gamle Salomon (på et annet sprog), og hvad var det vel han ikke hadde fått smake av denne verden? Betragter vi tiden som en slags knagg, da kan vi godt henge størstedelen av våre drømmer, ønsker og lengsler på den. Da de fleste av dem var forbundet med tidens timelige del, kan vi ikke vente

annet enn at de forsvinner med den, vanitas vanitatum.

Nyttår! Et nytt år! I det minste 8760 timer som venter oss igjen. Hvordan vil det gå med størstedelen av dem? Vil på nytt de fleste være tomme for det liv som vi er kalt til? Det ønsker vel ingen. Vår tid er allerede for tom til at den også skal bli tom for oss. Livets blomst er for kostbar til at den skal visne bort i drømmer og «mystiske» fantasier. Vi lever i «aksjonens» tid, i den katolske aksjons tid, og den trenger kvinner og menn som forstår tidens alvor, som våker ved fronten og ser våre fienders fremmarsj. Den må stanses, fienden må drives tilbake dit hvor den kom fra. Men da må alle krefter brukes, alle krefter forenes. Da har hvert minutt sin betydning, og for hvert minutt må kjærligheten og hengivenheten til Kirken vokse i oss, i enhver av oss. Likegyldighet og passivitet vilde her være synd. Den katolske Kirkes fremgang i det år som kommer avhenger av enhver katolikks måte å leve på. Den skal ikke i noget være fanatisk, men i alt være *god*. Hvis vi alle hvert minutt i det nye år vilde handle, ikke etter vår egen, men etter Kristi vilje, kunde vi være forvisset om en rik høst ved årets slutning. Det avhenger av oss selv, av den måte vi bruker vår frihet på, om vår religion igjen vil komme til å blomstre som den gjorde i hl. Olavs tid. Vår Kirkes fremtid ligger i vår egen hånd. Måtte enhver som leser dette, også forstå det, og som konsekvens innrette sitt liv etter det. Da er det ikke fare for at det pengestykke som tiden er, skal bortødsles, selv ikke av ungdommen; ti den vil føle at det går «mot strømmen», en devis som alltid har begeistret unge, kraftige og livsglade sjeler.

Frem i Kristi navn!

Viserne på uret foran mig har gått sin gang, og jeg håper at denne tid ikke har vært spilt.

DEN KATOLSKE PRESSE I ENGLAND

I det katolske ukeblad «The Universe» (5. des.) publiserer Hilaire Belloc en meget viktig artikkel om den katolske presses oppgave i England. Vi gjengir her den vesentligste del.

«Den katolske presses oppgave i England er av en helt egen art. Dens oppgave er forskjellig fra hvilkensomhelst annen samtidig engelsk avis. Forskjellig også fra den katolske presse i de land hvor katolisismen er en mektig faktor i samfundet.

Tre hovedvirksomheter er særlig forbeholdt den katolske presse i England.

For det første den å gi katolske meddelelser til katolske lesere med særlig betoning av de spørsmål som bare forbigående kan behandles i den almindelige presse, og å gi katolikken i dette land særlige meddelelser om deres religion som de ikke ønsker å høre fra annet hold.

Den annen oppgave er å fremstille de katolske sannheter i almindelighet eller bedre: sannheten selv i almindelighet.»

Herved mener Belloc beriktigelsen av de utallige moralske, historiske og filosofiske villfarelser, som de engelske katolikker lever midt oppe i; ti dette samfund er ikke bare ikke-katolsk, men helt anti-katolsk innstillet, både i ånd og tradisjon.

Pressens tredje oppgave er å fremstille den øvrige verden, og især Europa, og det på en måte som landets presse ikke er kompetent til å gjøre, og næsten bestandig er uvillig til.

Den første oppgave, nemlig den å gi katolske meddelelser til katolske lesere, er blitt godt oppfylt, især av ukebladet «The Universe», sier Belloc. Det er en spesiell oppgave, og det er ikke lett å oppfylle den. Katolikken er forholdsvis få, de er fattige, og deres medborgere vet så lite om den katolske Kirke, at den sosiale sfære omkring dem står fiendtlig overfor alt som den katolske presse har å utføre. Hvad dette angår, er det den katolske presses oppgave å være i kontakt med alle deler av det katolske samfund, og efter beste evne å styrke dets bevissthet. Dette er blitt utført av den ukentlige presse.

Belloc tviler på om et dagblad vilde ha kunnet gjort det bedre. Et katolsk dagblad vilde ikke kunne greie sig finansielt. Også av den grunn at det engelske publikum krever vel utstyrte aviser, godt papir, god trykning, god plass. Alt dette koster meget. Hvis det engelske publikum var så lite fordringsfullt som f. eks. det franske eller det italienske, da vilde det gå an.

Den annen oppgave, nemlig å fremstille sannheten i almindelighet, og særlig den historiske sannhet, er blitt mindre vel varetatt. Det er blitt gjort delvis, men den første oppgave for fremtiden er å mobilisere alle krefter som står til tjeneste i den retning. Det må vise sig ved kyndig bokanmeldelse, især av historiske bøker. Fra historisk side rettes nettop de farligste angrep mot sannheten.

Men kreftene må også utvides til andre områder, særlig roman-litteraturen. Så som tingene nu står, er de litterære tidsskrifter som beskjeftiger sig med de hundrevis publiserte bøker, fullstendig anti-katolsk i sin tone. Her ligger et utstrakt arbeidsfelt. Der utkommer så mange moralsk-, filosofisk- og historisk-dårlige bøker uten at der reises protest mot dem. Hvis vi nu, sier Belloc, hadde et skikket ukeblad, som ikke beskjeftiget sig med det katolske livs detaljer eller med særlige punkter av religiøse disputer, men som helt og holdent gjennomtrengt av den katolske moral, beskjeftiget sig med nutidens problemer, da vilde vi imøtekomme et savn, som også føles av mange ikke-katolikker. Dessuten vilde vi ha en god økonomisk basis å arbeide på.

Hvad pressens tredje oppgave angår: den egne fremstilling av den store verden utenfor England, og særlig Europa, så er den inntil nu blitt næsten helt upåaktet. Her er plass nok til ekspansjon. Ikke bare den ikke-engelsk-talende del av verden er på en feilaktig måte blitt representert, men også den engelsk-talende verden er blitt det. Man har gitt fullstendig falske forestillinger om vårt forhold til Amerika. Hvilket absurd bilde har man ikke gitt av Irland? For Eropas vedkommende forholder saken sig meget verre enda.

«Jeg kan ikke finne en artikkel av hundre i de siste år som kunde bibringe den dannede engelskmann forståelsen av fascist-bevegelsen i det katolske Rhinland, eller Elsas's særlige problem, eller det katolske Belgias stilling i striden mellem tradisjon og revolusjon. Hvad kommentarene over det katolske Polen angår, er de verre enn nytteløse: en blanding av utrolig uvitenhet om fortiden og en håpløs misforståelse av nutiden.

I alt dette vilde en katolsk presse ha lykken med sig. Den katolske Kirke er ifølge sin natur almindelig (universell). Den er av naturen internasjonal og spesielt europeisk. Under dens innflytelse er hele vår kultur blitt til. Et riktig bilde av kristenheten kan ikke fremstilles fra annet enn fra katolsk standpunkt. Den presse, som vil kunne gi dette bilde, må være den katolske. Her ligger en mulighet med de største utsikter. Vi har bare å gripe den.»

K O N G E N S B E S Ø K.

HISTORISK NOVELLE AV R. P. GARROLD S. J.

Aut. oversettelse fra engelsk

ved SIGRID UNDSET.

Tredje kapitel.

Gloria Patris triumf.

Roger kastet av sig de gode varme tæpper saasnart han var alene — de passet ikke for en synder som ikke hadde faatt tilgivelse. Han stod midt i cellen og kjendte hvordan den iskolde trækken fra sprækkerne i døren og vinduskarmene traff hans bare krop som iskolde vandstraaler og fik den til at krympe sig. Han var glad for at kjende smerten og at tænderne klapret i munden paa ham. Hans eneste trøst var at tænke ut alt som han skulde gjøre for Gloria, naar han hadde faat tilgivelse — altid skulde han hjelpe ham med at ta den rigtige tonen naar koret øvet, aldrig mere skulde han late som han ikke merket det, naar den anden nappet ham i kappen. Og han vilde spørre om lov til at opgi sine tillidshverv og overlate dem til Gloria, og naar det var koldt om nætterne vilde han laane ham ett av tepperne sine, og alt som han bad om skulde han faa —.

Saa blundet han litt, men det var endda mørkt da han for sammen ved at høre skridt utenfor — det kunde ikke være nogen av munkene, det hørte han paa trinene. Haabet vaagnet i hans hjerte, for han visste at nøkkelen sat i døren paa utsiden. Han dundret voldsomt paa døren og skrek og ropte høit.

Til sin lettelse hørte han nøkkelen skrike i laasen og hans øine som var vænnet til mørket skjelnet i døråpningen omridset av en høi mand. En tykk stemme spurte om det ikke var en slurk øl at faa her for en tørst og bra mand? Roger strøk forbi ham og ut. Han klemte de dyrebare nøkler til taarnet haardt i haanden og kunde næsten ikke tro paa sit held.

Hele huset var som utdødd, med en gang saa han langt borte en munk som gik bortover mot kirken med en lygt i haanden, og han skjønnte at det kunde ikke være saa lang tid til Aurora-messen, den anden jule-messen som synges naar det første svake dagsskjær viser sig i øst. Men han naadde døren til det store taarn uten at være blit opdaget; nu var det hans eneste frygt at nogen skulde stanse ham før han kunde naa op til Gloria.

Mens han kløv op vindeltrappen tænkte han hele tiden paa hvad han vilde gjøre, naar han kom ditop — han skulde staa ganske stille og la Gloria faa slaa ham i ansigtet og bære det ydmykt, han kunde gjerne

faa traakke paa ham og dunke hans hode mot muren, men hele tiden skulde han vise taalmodighet og kysse Glorias føtter og be ham om forlatelse. Og kanske Gloria vilde puffe ham utfor trappen — da slog han sig kanske ihjel — men han måtte ikke slaa sig aldeles ihjel med en gang, han maatte faa skrifte først og faa absolution, og saa kunde han gjerne dø og faa komme til Gud og synges slik bestandig. Mens han sprang op trappen rundt og rundt tænkte han ikke paa spøkelset saa meget som med en eneste tanke, saa opfyldt var han av anger og haab.

Endelig, endelig, stod han foran den lille døren som førte ut paa taarnets flate tak. Han aapnet den ikke straks, saan som han først hadde tænkt, fordi han var rædd for at Gloria skulde styrte forbi ham, før han fik tid til at be omforladelse, derfor knælte han paa trinnet utenfor døren og lukket den forsiktig op paa klem.

«Gloria,» hvisket han gjennom sprækken, «jeg ber dig saa ydmykt om at tilgi mig. Se min sønderknuselse, bror, og still din vrede.»

Han lyttet mens han holdt fast i døren, men der kom ikke noget svar paa hans bøn ute fra taarnet. Han maa være sovnet, tænkte Roger og smeldte med døren etpar ganger.

«Gloria,» ropte han nu høiere, «gode bror, jeg er kommet for at gjøre bod. Jeg ber dig av al min magt og evne, tilgi mig.»

Intet svar. I ren fortvilelse stak Roger fingrene paa begge hænder ind i dørsprækken og holdt dem der. «Aa vær ikke harm paa mig længer kjære Gloria,» tigget han, «se du kan faa lov til at knuse fingrene mine i døren til straf.» Saa lukket han øinene og skalv ved tanken paa smerten, naar den tunge dør traf hans hænder.

Men der kom ikke en lyd fra den anden siden av døren, og kulden skar i fingrene hans som en kniv, trækken strøk over hans ansigt som en kold spøkelseshaand. Og nu for en fryktelig tanke gjennom Rogers sjæl. Han sprang op, slog døren paa vidt gap og løp ut paa det snedækte taarntak.

«Gloria, Gloria, min egen elskede bror,» jamret han,

«tal til mig, for Jesu barmhjertighets skyld, bare et eneste ord.»

Men det store taarns stilhet haante ham. Og ret frem for ham, ved brystvernet laa noget forfærdelig hvitt noget, sammensunket og tyst og stille.

Det kunde ikke være Gloria — det kunde ikke være ham, det som laa der! Den levende guttens varme armer knuget sig omkring det og en brændende het kind laa presset mot en iskold. «Aa vaagn op, kjære Gloria, vaagn op, det skal bli godt altsammen nu!»

Og barnets fortvilede jammerrop som steg op til Gud fra taarnet druknet i det mæktige rop av klokkekerne, som høilydt kimet for daggryet paa Jesu fødselsdag.

Paa østhimmelen lyste det første svake skjær av morgen — men morgenen var allerede oprundet for Gloria, en meget, meget skjønnere morgen.

Abbeden vilde ikke høre tale om nogen forandringer i programmet for julefesten. «Hvis en av os var gaatt for at feire jul hos vore brødre i Abingdon,» sa abbeden, «saa vilde det være urimelig av os at graate for det. Og nu er denne vor lille bror gaat til det store hus i himmelen som vor Fader Benedikt raader over.» Og da der var en som sa at gutten var blit straffet saa strengt for sin ulydighet ved Guds retfærdige gjengjældelse, blev abbeden meget vred og revset strengt denne broder for hans mangel paa overbærenhet.

Det er ikke let at si hvad som skulde ha blit av Roger paa hin forfærdelige morgen, hvis ikke et lykkelig tilfælde hadde hændt. Da den anden messe var til ende faldt det Master John Lydgate ind at gaa op i taarnet for at se efter om alle lys var forsvarlig slukket. Mens han stod med sin lygt i haanden og kiket omkring sig i halvmørket hørte han en fortvilet hulken og stønnen et sted i nærheten. En mindre modig mand vilde vel straks ha tænkt paa spøkelset og ha tat flugten. Men Master John som altid var paa utkik efter hændelser som kunde gi ham stoff til sit store digt, tok sig for at undersøke saken. Under en av bænkene fandt han en sammensunken, ynkelig skikkelse som ved nærmere eftersyn viste sig at være Roger. Han var halvdød av rædsel og stønnet at han var en morder og hadde dræpt stakkars Gloria og forspildt sin sjæls salighet.

Det var kanskje et held for Roger at det var Master Lydgate som fandt ham, for skjønt der var mange klokere mænd i klosteret saa var der faa som hadde et varmere hjerte. Og det var langt fra at Master John selv hadde været nogen helgen i sin ungdom, hvad han

ogsaa med megen ydmykhet har fortalt verden i de vers som kaldes hans aandelige testamente.

Derfor gav han sig heller ikke til at revse og fordømme den ulykkelige Roger eller føre nogen truende tale. «Barn,» sa han, da han hadde hørt historien, «du kommer til at faa bøte for dette med megen smerte, men si ikke at Gud vil fordømme dig, lille bror, for det vilde være at røve den almægtige Jesus for hans bitre lidelsers løn.»

Saa gjorde Master John, som aldrig tok det saa nøie som man kunde ha ønsket med overholdelsen av klosterregelen, en meget uregelmæssig ting. «Knæl, mit barn,» sa han, «og skrift din synd for mig, Guds enfoldige prest, men for at faa vite din bod maa du gaa til abbeden.» Det var stik imot ordensregelen som forbud guttene i skolen at gaa til skrifte for nogen anden end abbeden eller prioren.

Roger bekjendte sin synd og fik absolution, og det trøstet ham meget. Siden maatte han gjøre lang og streng bod, han mistet sine tillitshverv i skolen og blev regnet for et utskudd og en skamplet paa brødrelaget. Enkelte klaget høilydt over at abbeden taalte et slikt udyr iblandt dem. «Tantillus puer, tantusque peccator!» pleiet de at si med St. Augustin — «saa liten gut og saa stor synder!»

Roger prøvet at bære alting ydmykt og med et angerfuldt hjerte. Han vokste op og blev en god munk som tjente Gud trofast. Mange lange aar bakefter, da hans synd var blit glemmt og han var blit en stor mand i klosteret, hændte det av og til at han fortalte historien for brødrene om julekvelden ved kaminen i varmestuen. Da graat han altid og bad om deres forbøn. Han sa at han altid hadde trodd og fremdeles fuldt og fast var overbevist om at det ikke var ham selv, men Gloria, som sang hymnen den natten gjennom ham, og det var kanskje Glorias første sang sammen med englene. Da pleiet nogen av brødrene som hadde studert filosofi at sette ham i rette for hans ord. «Anima est forma corporis, carissime pater», pleiet de at si, idet de citerte Doctor Angelicus — sjælen er legemets form. Men trods alle vanskeligheter holdt Roger fast paa sit, at det var Gloria som hadde sunget og ikke ham selv, skjønt han forøvrig i alle ting bøiet sig for St. Thomas Aquinas's autoritet. Ofte undgik han ytterligere kritikk ved at citere det digt som Master John Lydgate skrev til minde om begivenheten, og hvis sidste vers lyder slik:

Gud som blev født av Maria skjær
og døde paa Korsets træ,
vi ber dig at lede og føre os her
saa at vi vor synd kan se.

Himmeldronning saa mild og god
bed din søn at vi maa
hernede faa sone vor synd med bod
og i himmelen skue dig faa.

Og saan kan vi la denne historien slutte med fred og forsoning og med en bøn til hende som er vor alles velsignede mor — det synes jeg er den bedste av alle slutninger.

Utenlandske etterretninger.

Hvad de finner i sine kirker . . .

I New Yorks «Sribners Magazine» skriver Charles Hall Perry: «Grunnen til at de protestantiske kirker ved sine gudstjenester er tomme, de katolske derimot til enhver tid alltid er fulle, er ene og alene den at katolikken finner Gud i sine kirker, vi protestanter bare en predikant. Man merker at der er noget usynlig tilstede for dem. Deres tro er en klosterstro, og allikevel er den ikke verdensfjern. Man kan tro hvad man vil, og si hvad man vil, ikke en gang den mest hårdnakkede protestant kan nekte at en mektig innflytelse går ut derfra til menigheten, en innflytelse som vår protestantiske gudstjenestes enkelhet er blottet for. For katolikken er Kristus i tabernaklet tilstede, virkelig og vedvarende.

. . . Det er sjelen i den katolske fromhet. Denne lære kan for en protestant være ufattelig. Men han kan ikke undgå kjensgjerningen av at alt som gjør Guds nærvær på jorden levende for mennesket, er av en veldig innflytelse. Protestantenes Gud er død, likeså død som oldtidens historie.»

Med undtagelse av en liten bemerkning, nemlig den at slett ikke alle katolikkens tro er klosterstro, får denne dom stå for sig selv.

Ku-Klux-Klan.

Denne beryktede amerikanske, hemmelige forening, som blandt flere andre «edle» hensikter, også har den å bestride katolesismen, ligger på dødsleiet. I den gylne tid (1925) talte den 8.904.871 medlemmer. Den dag idag er dette antall etter pålidelige kilder sunket til 34.694. La oss håpe at vi snart får nærmere meddelelse om dens endelige begravelse.

Hvilket nytt parti Ku-Klux-Klans død skal være frøet til, vet vi ikke, men det kan jo være det samme. Like så litt som vi, er de amerikanske katolikker redde for det som fremtiden vil bringe dem. Hver dag har nok med sin egen plage. Mørkets makter skal aldri få overhånd over Kristi Kirke.

Fascismen i luften!

Den store, italienske flyve-eskadre, bestående av 14 hydroplaner, som under ledelse av den italienske luftfartsminister Balbo ha startet Atlanterhavs-flyvningen

til Syd-Amerika, er godt og vel arrivert til den næst-siste etappe, Bolama, i Port.-Guinea, på Afrika's vestkyst. Bare en av maskinene har inntil nu hatt et lite havari.

England.

Den katolske fremgang i de siste 10 år har vært ganske betydelig. Den katolske befolkning har i dette tidsrum øket sitt antall med 290.769. I disse 10 år er over 120.000 personer blitt optatt i Kirken. — Det ledende engelske, katolske ukeblad, «The Universe» feiret den 8. desember 70 års dagen for sin stiftelse. I festmiddagen på 70 års dagen deltok erkebiskopen av Westminster, kardinal *Bourne*, og en rekke biskoper, flere ambassadører og ministre fra katolske land og en del av Englands mest fremtredende politikere, bl. a. *Sir Austen Chamberlain*, *Mr. Neville Chamberlain* og *Lord Howard of Penrith*, fhv. engelsk ambassadør i Washington. Bladets ukentlige oplag er nu 100.000.

Rom.

Pavens vikar i Rom, kardinal *Basilio Pompilji*, feiret 18. desember sitt 50 års preste-jubileum. Den offisielle jubileums-messe blev holdt 21. desember i nærvær av mange representanter for geistligheten, kommunen og lægfolk. Til jubileums-gave har man innsamlet penger til et studiefond for en preste-elev på det pavelige Collegio Romano.

Pater *Billot S. J.*, forhenværende kardinal, er alvorlig syk.

Città del Vaticano.

Den 25. desember utkom et nytt tidsskrift, «L'Illustrazione Vaticana», redigert av Mons. *Mercati*, prefekt for det Vatikanske arkiv, Comm. Nogara, de pavelige museas general-direktør, og Conte della Torre, «Osservatore Romano»s direktør. Det vil utkomme hver annen uke. «L'Illustrazione Vaticana» dokumenterer Vatikanets, Roms og hele den katolske verdens aksjon i dens mest karakteristiske ytringer: Kirkens viktigste begivenheter på det religiøse og sociale område, særlig misjonærenes arbeide.

Frankrike.

Folkenes Forbunds generalsekretær, *Sir Eric Drummond*, har nylig fremført en offisiell takk og anerkjennelse til det Katolske Forbund for Internasjonale Studier i anledning av dettes 10 års jubileum, idet han fremhevet den verdifulle hjelp det har ydet Folkenes Forbund.

Mgr. *Suhard*, biskop av Bayeux og Lisieux, er av Paven blitt utnevnt til den nylig avdøde kardinal *Luçons* efterfølger på erkebispesetolen i Reims. Mgr. *Suhard* er 56 år og nyder høi anseelse blandt geistligheten og folket.

Reykjavik.

Hans Eminense kardinal *van Rossum* har forært en bronseklokke til katedralen i Reykjavik.

Festtalen ved juletreffesten.

Av hr. sogneprest P. BREUKEL.

Når i en familie et barn er født, og det blir meddelt de andre små søsken, da står disse først forbauset. Overraskelsen er stor. Men neppe har begrepet gjennemtrent deres lille fornuft, før de samler sig omkring det lille menneske; de gleder sig, og de må fortelle enhver: «Vi har fått en liten bror», og alle er enige i, at det lille barn er hjemmets midtpunkt, og alle slår vakt om det lille vesen, så ikke nogen ulykke skal ramme det.

Er det ikke som om moderkirken vil efterligne disse barns naive glede, når den i jule-liturgien tilroper hele verden:

«Idag er Eder en Frelser født.»

Og hele den troende kristne verden samler sig omkring krybben og slår vakt om Jesusbarnet.

Jesusbarnets fødsel har gitt et signal til å samle. Moderkirken, som trær i Mesterens fotspor, har oppfanget dette samlingssignal, og fortsetter å samle sine barn omkring kjærlighetens ideal, vår tros sol, Jesusbarnet, og vi må alle medarbeide til denne samling.

Og når vi spør moderkirken, hvorledes Han nevnes, svarer den gledefullt: «Emmanuel», Gud er med oss.

Under denne parole «Gud er med oss» samler alle troende kristne sig omkring kjærlighetens ideal, og mens moderkirken peker på det nyfødte barns skjønnhet, gjentar den profetens ord: «Hans ydre overgår alle menneskebarn i skjønnhet, og yndighet er utspredd over dets leber, fordi Han taler fredens ord, Han er fredsfyrsten.

Tanken på jul er så herlig, så skjønn. Alle katolikker fra hele byen, fra begge menigheter har samlet sig i aften, -- ikke omkring Jesubarnets krybbe, men til ære for Jesubarnet, omkring juletreet.

Og denne samling gjør oss godt; den vekker og styrker kjærligheten til hjemmet og vår kirke, og den vil minne oss om, at vi ikke bare tilhører slekten og den engere krets, men et samfund, Kirken.

Ennu sterkere enn i gammel tid, brenner nutidslivet

denne sannhet inn i katolikkens sinn og bevissthet. Der kreves i vår tid et videre samhold, en større almén ånd enn i gamle dager, en mere bevisst følelse av sin verdi som katolsk medborger for kirke, hjem og fedreland.

Norges øine er rettet på oss katolikker, nu mere enn nogensinne. At de i sitt liv, hver for sig, eller samlet — alle for én, og én for alle —, samler sig til bevisst kamp for sitt livssyn og sine interesser, er ikke bare den enkeltes sak, men en norsk-nasjonal og en kirkelig velferdssak.

I en tid da nye læresetninger uten rot i åpenbaring og historic vil påtvinge alt og alle sin vilje og sitt hedenske livssyn, må alle katolske interesser for det hele samfunds vel, samle alle helhjertede katolikker til å slutte op om vår Kirke og vår tro.

Derfor er det mig en glede å minne om de ord, Eidsvolds-mennene sa, da de hånd i hånd sluttet krets om Eidsvolds-verket: «*Enige og tro til Dovre faller*».

Det enige samarbeide særtegner den gode katolikk. Ved trofast virke i arbeide og kirke, for hjem og slekt, når vi langt.

I år har vi feiret minnet om vår Kirkes store martyrkonge, minnet om ham, som, mens han levet, søkte å samle folket om Kristi kongetanke, og som ved sin død på Stiklestad sveiset folket sammen til enhet i tro, i håp og i kjærlighet.

Det var Betlehems-barnet, kjærlighetens ideal, som han satte som midtpunkt for sitt folk. Med Betlehems-barnet kom jo lyset inn i verden, dermed drog livet atter inn i det til død og undergang viede samfundslegeme. Ved Jesubarnet førtes menneskeslekten atter inn på de veier, som leder til dens evige mål.

Gjennem moderkirken har Kristus nu i henved 2000 år løftet og rensset menneskeslekten, og ved den samme Kirke, til hvilken Han har sendt sin ånd, fortsetter Han det kjærlighetsfulle verk å løfte og rensse, foredle og

samle og fullkommengjøre folkeslagene og samfundene i stedse videre kretser.

Selv de, som ikke vil vite noget om Jesus som Forløser, vilde dog ikke gi slipp på kristendommens vel-signelser. Også disse er enige med oss, at kristendommen var en verdensfornyelse, som det nu gjelder å bygge videre på.

Deres feil er den, at de på kristendommens grunn, som er et guddommelig verk, vil bygge en rent menneskelig kultur, idet de ikke forstår, at der på det guddommelige kun kan bygges noget guddommelig.

Følgen av disse kulturbyggeres virksomhet må da uvegerlig bli den, at samfundene føres tilbake til tilstanden før Jesubarnets fødsel.

Ganske visst vil der i rent intellektuell henseende være stor forskjell, da videnskapen i de henrundne 20 århundrer har gjort mektige fremskritt. Men med hensyn til sosial elendighet og moralsk fordervelse vil tilstanden neppe bli bedre, da videnskapen i sig selv ikke formår å holde menneskets lavere og nedaddragende tilbøieligheter i tømme.

Tapet av Jesubarnet vilde for menneskeheten bety tapet av det lys, som nu opplyser den. Tapet av muligheten for fremgang, navnlig i etisk retning, ja det sikre tilbakefall i råhetens og lastenes sump.

Derfor må vi være takknemlige mot Betlehemsbarnet, og med alle krefter fortsette Hans gjerning.

Vi må samle oss omkring det lille barn fra Betlehem, ti uten dette barn vilde vi ikke eie den tro, som nu opplyser livsveien for oss. Uten dette barn vilde vi ikke ha det håp om et evig liv, som alene gjør, at vi finner den jordiske tilværelse utholdelig. Vi vilde ikke fornemme noget av den kjærlighet, som er den skjønneste følelse, der bor i vårt bryst, og er drivjæren til alt det gode og skjønne, som vi ser skje rundt omkring oss.

La oss derfor glede oss over Betlehems-underet, og la oss fortsette Jesu verk: å bevare enhet i arbeidet, enighet i samarbeidet og trofast medvirke i det store hele.

Selv om man kun er et lite ledd, så blir man allikevel regnet iblandt de grunnpillen, hvorpå Gud bygger

sitt store verk i Norge — den katolske Kirke for norske katolikker.

Vær våkne, som Josef våket over Jesubarnets og Marias vel. Vær trofast som Maria, da hun bevarte alle disse ord i sitt hjerte. Stift fred, som Fredsfyrsten, der kom som et lite barn, svøpt i filler, og lå ydmykt i en krybbe.

Den sagtmodige skal *arve* jorden, men han erobrer himmelen, ikke bare for sig selv, men også for dem, som angriper ham. Og den, som særlig kan angripe, står ikke alltid utenfor oss, vårt eget hjerte, vårt sinn og vår ånd.

Disse tanker vil vi ta med og bevare i vårt hjerte, og overveie dem i denne hellige tid.

Da vil Eders glede over Jesubarnets komme til verden vokse. Eders kjærlighet til Jesubarnet bli mere brennende, og det bidrag, du selv yder til fremme av kristendommens velgjørende virksomhet i Norge, vil bli større.

Innenlandske etterretninger.

Fra Vikariatet.

Fra 1. januar 1931 er velærverdige pastor dr. teol. W. Wijn utnevnt til midlertidig redaktør av «St. Olav».

Barnas juletreffest.

I år var det en liten forandring i programmet. Mandag 22. desember fant i St. Josefs Institutt den tradisjonelle bevertning sted. Omtrent 200 elever fra St. Sunniva og menighetsskolene samt deres yngre søsken blev traktert med sjokolade, julebakkelse etc. Etter be-spisningen fikk de danse rundt det vakre, store juletre i gymnastikksalen, og forresten more sig etter hjertets lyst. Til slutt fikk de sine juleposer og frukt. Søndag 28. desember fikk de små anledning til å vise sine foreldre hvad de hadde lært i det nye skoleår, og samtidig strø noen gode tanker i de tilstedeværende hjertes, ved for fullt hus å opføre et lite jule-spill med tittelen: «En juledrøm». Hjertets renhet, lydighet, tillitsfull bønn, var grunntanken i det oppbyggelige stykke. Det blev etterfulgt av noen vakre tablåer. «Men morro og gammen kan alltid gå sammen,» heter det, og noen små pierretter opførte noen yndige ringdanser til nattergalens fløitende toner og fullmånenes tilfredse smil. Under tablåene og i mellomaktene presterte elevene sine musikalske ydelser, både duetter og korsang på norsk, fransk og tysk. Særlig interesse vakte to av skolens mindre elever i en alder av 8 år, ved firhendig å spille på piano. Alle de små artister høstet rikt bifall.

Referatet fra Oslo menigheters juletreffest kommer i neste nummer.